

ALEISTER CROWLEY
THE SOLDIER AND THE HUNCHBACK

VOJNIK I GRBAVAC

HRUMACHIS XI OAZA
O.T.O.

“Očekuj sedam nesreća od bogalja, četrdeset-dve od ćoravog čoveka,
ali kada grbavac dođe, reci 'nek nam je Alah na pomoći'.”

Arapska poslovice

A.:A.:
Publication in Class C

Elektronsko Izdanje
Hrumachis XI Oaza Ordo Templi Orientis
Beograd 2008

VOJNIK I GRBAVAC

I

ISPITIVANJE. Prvo da ispitamo šta je to Skepticizam. Ova reč znači posmatranje, ispitivanje, istraživanje. Mora se prezrivo proći pored tumačenja hrišćanskih lažova koji „skeptika“ interpretiraju kao „podrugljivca“, iako je to na neki način tačno, jer je ispitivanje hrišćanstva zasigurno i rujanje istom; ali mene zanima pojačavanje etimološke konotacije u nekoliko pogleda. Prvo, ne smatram da je puka sumnjičavost potrebna za ovu ideju, iako je lakovernost neuskladiva sa njome, sumnjičavost podrazumeva predrasudu u korist negativnog zaključivanja, a pravi skeptik bi trebalo da bude savršeno nepristrasan.

Drugo, izuzimam „zdrav skepticizam“. Kakvo se dobro može imati od bilo čega? Očekuje se odgovor (pošto smo navikli da učimo „niočemu?“) „pa nikakva!“ i to je opet predrasuda. Lenjost nije vrлина ispitivača. Želja, temeljnost, koncentracija, opreznost - sve ovo uključujem u konotaciju „skeptika“. Ovakvo ispitivanje koje nazivamo „zdrav skepticizam“ nije ništa do instrument za izbegavanje pravog ispitivanja, a zato svoje prave antiteze, đavola prerusenog u anđela svetlosti.

(Ili *vice versâ*, prijatelju, ako si satanista; stvar je reči-reči-reči. U svojim jednačinama umesto y možeš koristiti x dokle god konstantno koristiš y umesto x. Oni ostaju nepromenjeni - i nerešeni. Nije li svo naše „znanje“ primer za ovu obmanu u kojoj umesto jedne nepoznate pišemo drugu, a onda kukuričemo kao Petrov petao?)

Zamišljam pravog skeptika kao čoveka hitrog i opreznog, dubokih očiju koje sijaju poput oštrih mačeva, zgrčenih ruku dok pita „kakve ima veze?“

Zamišljam lažnog skeptika kao kicoša i lajavca, kako zeva tupog pogleda i mlitavih mišića sa svrhom postavljanja pitanja, ali sa izrazom nemarnosti i gluposti.

Ovaj pravi skeptik je zaista čovek od nauke kao što nam kaže Velsov „Moro“. Izumeo je neke nove metode da odgovori na svoje prvo pitanje, a taj odgovor je novo pitanje. Uistinu teško je zamisliti neko pitanje čiji odgovor ne povlači hiljadu drugih pitanja. Pitanje prosto poput „zašto je šećer sladak?“ uključuje nepregledni niz hemijskih istraživanja od kojih svako na svom kraju dovodi do praznog zida - šta je to stvar? i nepreglednog niza fizioloških istraživanja od kojih (slično) svako dovodi do praznog zida - šta je svest?

Čak i ovako odnos između dve ideje je nezamisliv; on zavisi od jedne stvari, od iskustva - a šta je, za ime Boga iskustvo? Iskustvo je nemoguće bez sećanja. Šta je to sećanje? Stub hrama ega čije su cigle utisci. A šta je ego? Zbir naših iskustava, možda (čisto sumnjam!) U svakom slučaju, imamo vrednosti y i z za x, i vrednosti x i z za y - sve naše jednačine su neodređene; svo naše znanje je relativno, čak i u smislu užem od onog koji se obično podrazumeva pod ovom izjavom.

Pod bičem Boga klovna naši filozofi i ljudi od nauke - kao glumci magarci trče u krug i u krug kroz obruče; izvode zabavne trikove, ali ne stižu nigde.

Ni ja sam ne stižem nikuda.

II

Nov pokušaj. Pogledajmo u jednu najsigurniju od svih mogućih izjava. *Iako postoji*, ili ako hoćete, *Cogitatur*.

Dekart je pretpostavio da je dotakao temelj svojim *Cogito, ergo Sum*.

Hakslu je istakao kompleksnu prirodu ove tvrdnje, i potisnuo je to da je ona entimema premisi *Omnes sunt, qui cogitant* (svi koji misle postoje) sveo je na *Cogito*; ili, da se izbegne pretpostavka postojanja ega, *Cogitatur*.

Pažljivije proučavajući ovu izjavu još uvek možemo naći mane njenoj formi. Ne možemo je prevesti na Engleski a da ne upotrebimo glagol *Biti*, tako da se nakon svega „egzistencija“ podrazumeva. Niti bismo mogli lako da pojmimo da je prezrivo ćutanje dovoljan odgovor na pitanje „ko je to pomislio?“ Budista može lako da zamisli delo bez izvršioca: ja nisam toliko mudar, to je možda moguće za zdravog čoveka; ali ja bih trebalo da saznam malo više o njegovoj svesti pre nego što dam konačan sud.

Ali nevezano za čisto formalne primedbe, još uvek se možemo pitati: da li je ovo *Cogitatur* istinito?

Da, odgovaraju mudraci, jer njegovo poricanje podrazumeva mišljenje. *Negatur* je samo mali odlomak *Cogitatur*.

Kakogod, ovo uključuje aksiom da je deo iste prirode kao i celina, ili (u krajnjem slučaju) aksiom da *A* jeste *A*.

Sad ne želim da poričem da *A* jeste *A*, ili da povremeno može da bude. Ono što je sigurno je da se tvrdnja *A* jeste *A* veoma razlikuje od naše autentične *Cogitatur*.

Ukratko, dokaz za *Cogitatur* ne počiva na samom sebi već na validnosti naše logike; a ako pod logikom podrazumevamo (kao što bi trebalo) Zakonik Razmišljanja, iritirajući skeptik će imati još više primedbi, jer se sada čini da dokaz da *mišljenje postoji* zavisi od istinitosti onoga o čemu se misli.

Uveli smo *Cogitatur* da pokušamo da izbegnemo upotrebu *esse*, ali tvrdnja *A* jeste *A* podrazumeva tu samu ideju,¹ i dokaz je fatalno pogrešan.

Cogitatur zavisi od *Est*, a to se ne može izbeći.

---

¹ Crowley nije razlikovao različita značenja glagola *biti* (identitet vs. egzistencijalno)

III

Hoće li nam biti bolje ako istražimo ovo *Est* - nešto je - egzistencija je - **אֵלֹהִים אֲשֶׁר אֵלֹהִים?**

Šta je to egzistencija? Ovo pitanje je toliko fundamentalno da na njega nema odgovora. I najdublje meditacije vode samo do gorkog osećaja nemoći. Čini se da ne postoji ni jedna svesna racionalna ideja u svesti koja odgovara ovoj reči.

Naravno, lako je potopiti ovo pitanje u definicije, što nas vodi do još veće kompleksnosti - ali

„Egzistencija je dar Božanskog Proviđenja“
„Egzistencija je suprotna Ne - Egzistenciji“

ne pomaže nam mnogo!

Prosta Hebrejska tvrdnja *Egzistencija je Egzistencija* zalazi dublje. To je uprkos svojoj formi najskeptičnija od svih izjava. Egzistencija je samo egzistencija i ne brinite se, nema se šta više reći o tome! Ah, ali ima još toga da se kaže o tome! Iako unutar sebe tražimo misao koja bi odgovarala ovoj reči i ne uspevamo, još uvek imamo Berklijev savršeno ubedljiv argument (koliko dosad znamo) da egzistencija mora da znači *misleća egzistencija* ili *duhovna egzistencija*.

Ovde potom nalazimo naše *Est* da izrazimo *Cogitatur*, a Berklijevi argumenti su „neosporni a ipak ne uspevaju da ubede“ (Hjum), zato što *Cogitatur*, kao što smo pokazali, podrazumeva *Est*.

Niti jedna od ovih ideja nije jednostavna; svaka od njih uključuje onu drugu. Da li je podela između njih u našem mozgu dokaz o totalnoj nesposobnosti tog organa, ili postoji neka mana u našoj logici? Jer sve zavisi od naše logike; ne samo od proste identičnosti *A* jeste *A*, već od čitave strukture stvari prostih tvrdnji, neverovatno teške od trenutka kada je pala na pamet mrskom geniju koji je izmislio „egzistencijalni izvoz“ da razmotri ovu stvar, do te dublje složenosti i kontradikcije logičkog zaključka.

IV

Misao je - javlja se (u najgorem slučaju, poricanje) kao zaključak premisa:

Postoji poricanje misli.
(sva) Poricanja misli su misli.

Čak i formalno, ovo je trapavo čudovište. U suštini, uključuje veliki deo onoga što je izvan naše prvobitne tvrdnje. Obuhvatamo nebo i zemlju da stvorimo jedan logički zaključak; a kada to uradimo, dobija se desetostruko veće misterijsko dete od nas samih.

Ovde ne možemo da diskutujemo o čitavom problemu validnosti (površinsko pitanje logičke validnosti) logičkog zaključka iako se može naslutiti da prva doktrina raspodeljene sredine pretpostavlja znanje o beskonačnom računanju koje je sigurno izvan njihovih bednih mogućnosti i

koje teško može pokolebeti prost prikaz da je čitava matematika konvecionalna, a ne suštinska; relativna, a ne apsolutna.

Izgleda da idemo dalje i dalje od Jednog ka Mnoštvu. Naša primarna tvrdnja ne zavisi više od sebe same, već od čitavog kompleksa ljudskog bića, jednog, razglabajućeg i sluđenog čoveka: čoveka sa svim svojim ograničenjima i neznanjem - čoveka!

V

Naravno, nismo srećni kad ispitujemo mnoštvo, odvojeno ili skupa. Oni se naginju i razilaze, svaki novi vidik sa vrha brda saznanja otkriva jednu nepreglednu neistraženu zemlju; što nam se više poboljšavaju teleskopi to se pojavljuje više novih galaksija; što nam se više poboljšavaju mikroskopi, otkrivaju nam sve majušniji i neshvaćeniji životi. Misterija ogromnih prostora između molekula; misterija zgusnutog etra koji otpada sa zvezda prilikom njihovog međusobnog sudara! Misterija punoće stvari; misterija praznine stvari! A ipak, dok napredujemo, pojačava se neki osećaj, neki instikt, neka slutnja - kako to da nazovem? - da je Biće Jedno, da je Misao Jedna, i da je Zakon Jedan - dok se ne upitamo Šta je to Jedno?

Onda ponovo vrtimo reči - reči - reči, i na kraju nemamo odgovor ni na jedno pitanje.

Od čega se sastoji mesec?

Nauka odgovara „Od Zelenog Sira“.

Za naš jedan mesec sada imamo dve zamisli.

Zellenni, i Sir.

Zellenni zavisi od sunčeve svetlosti, vida i hiljadu drugih stvari.

Sir zavisi od bakterija, fermentacije i vrste krava.

„Dublje i dublje u mulj stvari!“

Hoćemo li da presečemo Gordijev čvor? Hoćemo li reći „Bog postoji“?

Šta je, za ime Đavola, Bog?

Ako Ga (sa Mojsijem) zamislimo kao starca koji nam pokazuje Svoju pozadinu, ko će nam zameriti? Veliko Pitanje - *svako* pitanje je veliko pitanje - nas zaista tretira kraljevski, razočarani Skeptik je previše sklon razmišljanju!

Pa, hoćemo li Ga odrediti kao Oca koji voli, kao ljubomornog sveštenika, kao sjaj iznad svetog Luka? Kakvog to ima smisla? Sve ove predstave su od drveta i kamena, drveta i kamena naših glupih mozgova! Očinstvo Boga je samo ljudskog tipa; predstava o ljudskom ocu združena sa predstavom o veličini. Opet dva za jednog!

Nijedna kombinacija misli ne može biti veća od samog mozga koji razmišlja; dokle god naše reči predstavljaju misli, sve što možemo da pomislimo i kažemo o Bogu manje je od čitavog mozga koji razmišlja i određuje govor.

Vrlo dobro. Hoćemo li nastaviti da mu poričemo sve zamislive osobine kao što to čine bezbožnici? Sve što postizemo je puka negacija mišljenja.

On se ili ne može spoznati ili je manji od nas. Onda, ako nam je nepoznato da ga možemo spoznati, "Bog" ili „Bog postoji“ kao odgovor na naše pitanje postaje besmislen kao svaki drugi.

Ko smo mi onda?

Mi smo Spenserovi Agnostici, jadni, smešni, prokleti Spenserovi Agnostici!

A kraj ove stvari postoji.

VI

Sigurno je čas da počnemo da ispitujemo validnost nekih naših činjenica. Do sada naš skepticizam nije samo srušio našu kulu od misli već je i iskorenio kamen - temeljac i samleo ga u prah finiji i otrovniji od praha u koji je Mojsije samleo tele. Ovi zlatni Elohimi, naše teleće glave što nas izveše iz Egipta i uveše u tamu dublju i opipljiviju od bilo koje tame dvostrukog carstva Asara!

Hjum je stavio svoj mali ? na Berklijevog Boga - !, Buda svoj? na ! Vedskog Atmana - ni Hjum ni Buda nisu izbegli svoju nagradu. Mi možemo staviti ? na sopstveni ? pošto nismo otkrili ni jedan ! na koji bismo mogli da ga stavimo; i zar ne bi bilo izvrsno kada bi se naš drugi ? odjednom ispravio, izbacio grudi i počeo da maršira kao ? !

Pretpostavimo onda da prihvatamo da je naš skepticizam uništio koren i granje našeg znanja - zar nema kraja njegovim delima? Zar ovo na neki način ne pobija samo sebe? Uništivši logiku po logiku - kad bi Satana odbacio Satanu, kako bi opstalo njegovo kraljevstvo?

Popnimo se na Uzvišenje, Spasioci Sveta, što i jesmo i recimo „Satano, stani iza mene!“ i suzdržimo se od citiranja i obrazlaganja.

Ju-hu, neko reče, je li Aleister Crowley ovde, Samson oslepljeni što vezan melje žito za Filistejce?

Uopšte nije, dragi dečaće!

Postavićemo sva pitanja koja se mogu postaviti - ali verovatno ćemo zateći kulu sagrađenu na steni o koju se vetrovi uzaludno slamaju.

Budite sigurni, nije ono što hrišćani zovu verom! Ali šta su (verovatno) Epistolovi kovači, ti istaknuti mistici mislili pod rečju vera? Ono što ja zovem Samadi! - a kao „vera bez delovanja je mrtva“ tako da je, dragi prijatelju, Samadi samo podvala osim kada izvodilac pokaže odblesak

svog zlata u svom radu u svetu. Ako naš mistik postane Dante, onda je sve u redu; ako pak postane Denison, ne bih dao ni pet para za njegove transeve!

Ali kako onda ova kula Samadija izdržava nalete Pitanja - vremena?

Zar predstava o Samadiju ne zavisi od svih ostalih predstava - o čoveku, vremenu, biću, razmišljanju, logici? Ako bih želeo da objasnim Samadi po analogiji, zar me ljudi ne bi često zaticali kako pričam kao da znam sve o evoluciji, matematici i istoriji? Kompleksna i nenaučna istraživanja samo su slama pred vihorom našeg prijatelja grbavca!

Pa, jedan od podupirača je samo mala stvar zdravog razuma.

Sledećeg dana bio sam sa Doroti, kako sam blesavo umislio bilo mi je vrlo prijatno, jer su njeni sendviči veoma slavljani. Sigurno je bilo neumesno od oca Bernarda Vona, i doktora Torija i Anande Meteje, i gospodina Dz. V. Futa, i kapetana Fulera, i duha Imanuela Kanta i gospodina Beranarda Šoa i mladog Nojburga što su upali. Ali zaista su upali, i pričali! Nisam nikad čuo nešto slično. Svako je iznosio svoje stavove ali su se svi složili da je Doroti nepostojeća, ili da je, ako postoji, veoma ružna ličnost, da su njene zemičke ustajale, da je njen čaj previše vruć; *ergo*, da se nešto baš i nisam zabavio. Pričanje! Blagi Bože! Ali Doroti je nastavila da ćuti i da ništa ne primećuje, i na kraju sam zaboravio na njih.

Nakon trezvenog razmatranja ove teme, sada uviđam da je vrlo verovatno da su bili sasvim u pravu; ne mogu to da dokažem ni na jedan način. Ali kao praktični čovek, nameravam da se parobrodom - jer sam zbog svojih grehova na Gibraltaru - vratim Doroti što pre mogu. Sendviči od zemičaka i Nemački sos mogu biti vulgarni čak i kada se zamišljaju - to je ukus koji volim. A što više žvaćem sve sam zadovoljniji, sve dok ne dođem dotle da svojim kritičarima ponudim griz.

Ovo na neki način zvuči kao „Unutrašnja Sigurnost“ običnih hrišćana ili hrišćana baštovana, ali ima razlike.

Hrišćanin insistira na nečuvanim lažima koje su prihvaćene kao suštinski deo njegovog (češće njenog) sistema; nasuprot njima, ja zahtevam činjenice, posmatranje. U pravom Skepticizmu jedan je tačno onolika kula od karata koliko i drugi, ali samo u filozofskom smislu.

Praktično, Nauka je u pravu, a Vera je besmislena.

Praktično 3×1 je istina, a $3 \times 1 = 3$ je laž; mada sa strane gledišta skeptika obe tvrdnje mogu biti netačne ili nerazumljive.

Praktično, Frenklinov metod dobijanja vatre sa neba je bolji od Prometejevog i Ilijinog. Sada pišem pod svetlošću koju je ljudima omogućilo Frenklinovo otkriće.

Praktično, „skoncentrisao sam se na beli blistavi trougao u čijem središtu je svetleće oko, tokom dvadeset dva sekunda, pažnja mi je odlutala četrdeset pet puta“ je naučna i dragocena tvrdnja. „Strasno sam se molio Gospodu na prostoru mojih dana“ znači bilo šta ili ništa. Svako ko želi da ovo učini može da imitira moj eksperiment i rezultate uporedi sa mojim. U ovom poslednjem

slučaju uvek bi se moglo postaviti pitanje šta "strasno znači", ko je „Gospod“ i koliko dana čine „mnogo“.

Takođe, moja tvrdnja je skromnija od hrišćanske. Njegova (obično njena) prijatnost je manja od njihovog poznavanja moje budućnosti: ne polažem pravo ni našta apsolutno iz svog Samadija - jedino poznajem dobro bezvrednost posmatranja bez tuđe pomoći, čak i kada se radi o tako prostoj stvari kao što je određivanje tačke ključanja! A što se njegove (obično njene) budućnosti tiče, duševni mir mi daje zdravorazumska misao o mogućoj smrti budale.

Tako moj Skepticizam ostaje netaknut, i moj Samadi ostaje netaknut. Ovo prvo balansira ovo drugo; ne obraćam pažnju na prostačku svađu ovih dveju sluga moje svesti.

VII

Ako bi ste zaista želeli da zanate šta se može reći sa vojničke strane ovog pitanja nastojaću da vam udovoljim.

Ako želimo da postavimo razumljivo pitanje neophodno je da samo pitanje bude usklađeno sa predmetom ispitivanja.

Odgovor je nemoguć ako se postavi pitanje: Da li su okrugli kvadrati trouglasti? ili Koliko grama ima u šilingu? jer ova „pitanja“ uopšte nisu pitanja.

Zato, ako me pitate Da li je Samadi stvaran? odgovaram: Prvo, preklinjem vas, uspostavite vezu između ovih pojmova. Šta mislite pod Samadijem?

Postoji fiziološko (ili patološko, sada nema veze!) stanje koje nazivam Samadi; a to stanje je za čoveka stvarno kao san, ili opijanje ili smrt.

Filozofski gledano, možemo da sumnjamo u postojanje ovih stanja, ali nemamo nikakvu osnovu da ih međusobno razlikujemo - Akademski Skepticizam je firma koja trguje na veliko, nadam se! - praktično izazivam vas da iznesete validne razlike.

Sve ovo su stanja čovekove svesti i ako želite da uništite jedno sva će propasti.

VIII

Moram, uz rizik digresije, da insistiram na ovom razlikovanju filozofskog i praktičnog gledišta, ili (na kabalističkom jeziku) između Ketera i Malkuta.

Otkrio sam da je teško, skoro nemoguće, u privatnom razgovoru navesti ljude da razumeju ono što meni izgleda veoma prosto. Pokušaću da budem izvanredno jasan.

Čizma je iluzija.

Šešir je iluzija.

Stoga, čizma je šešir.

Ovako su diskutovali moji prijatelji ne deleći naziv.

Ali ovako ja diskutujem.
Sve čizme su iluzije.
Svi šeširi su iluzije.

Stoga (iako ovo nije logički zaključak), sve čizme i šeširi su iluzije.

Dodajem:
Čoveku u Keteru iluzije ne znače ništa.

Stoga: čoveku u Keteru ni čizme ni šeširi ne znače ništa. U stvari, čovek u Keteru nema nikakvih veza sa ovim čizmama i šeširima.

Ti, kažu, tvrdiš da si čovek u Keteru (ja ne)? Zašto onda ne nosiš čizme na glavi i šešire na nogama?

Mogu da kažem da sam ja čovek u Keteru (ovo je samo argument) izvan svih odnosa, koliko sa nogama i glavom, toliko sa čizmama i šeširima. Ali zašto bih se ja (sa svog uzvišenog vrha) naginjao i zabrinjavao gospodu sa nogama i glavama u Malkutu, koja nakon svega ne postoji za mene, ovim drastičnim izjavama u njegovom toaletu? Nema nikakve razlike; lako mogu da mu stavim čizme na ramena, sa njegovom glavom na jednom stopalu i šeširom na drugom.

Ukratko, zašto se ne može biti irski gospodin koji časno živi čak iako imate sumanute predstave o univerzumu?

Pa dobro, kažu moji prijatelji, neposramljeni, zašto se onda ne držiš toga? Zašto uzdižeš Španske cigane kada si se oženio sveštenikovom ćerkom?

Zašto se prihvataš tvrdnje da si, za zabavu koju ljudi plaćaju karijerom, dao sitne pare?

Ah, dopustite mi da vas predstavim čoveku u Tifaretu, to jest čoveku koji pokušava da uzdigne svoju svest od Malkuta do Ketera.

Ovaj čovek u Tifaretu je u Đavolu od Rupe! On zna teorijski sve o stanovištu iz stanja Ketera (ili misli da zna) i praktično sve o stanovištu iz stanja Malkuta. *Stoga* on se prihvata suprotstavljanja Malkutu, odbijajući da dopusti Malkutu da mu zaposedne misli. Nastavlja da uzvikuje da nema razlike između Jarca i Boga, u nadi da će se hipnotisati (kao što je to slučaj) u toj percepciji njihovog identiteta, koja je njegova (nepotpuna i netačna) predstava o tome kako stvari izgledaju iz Ketera.

Ovaj čovek izvodi veliku magiju, veoma jak lek. On zaista nalazi zlato u đubrištu i kosture u lepim devojkama.

U Ebignosu, Svetoj Planini Rozenkrojcera, Postulant nalazi samo kovčeg u centralnoj grobnici; a ipak, u tom kovčegu je Kristijan Rozenkrojca koji je mrtav i živ zauvek, i koji ima ključeve pakla i smrti.

Hej ti čoveče Tifareta, dete Milosti i Pravde, pogledaj dublje od te kože!

Ali ovo je izgleda predmet sprdanja za čoveka u Malkutu i čoveka u Keteru.

Ipak je on najzanimljiviji čovek koji postoji; i mi svi moramo proći kroz taj stadijum pre nego što zaista razbistrimo naše glave, vizija iz Ketera iznad oblaka koji okružuju planinu Ebignos.

IX

Bežeći i vraćajući se kao Kerubim sada možemo nastaviti naš pokušaj da našeg prijatelja grbavca obučimo u pristojnog vojnika. Ova digresija neće celim svojim delom biti digresija, jer će malo rasvetliti pitanje skepticizma.

Ispitali smo stanovište stvari sa tačke gledišta Malkuta; moramo se složiti, izgleda apsurdno. Ali stanovište Tifareta ostalo je stabilno; Tifaret nema potrebu da priča da je Malkut apsurdan. Kada našu artiljeriju preusmerimo na Tifaret i on se ruši; ali Keter se mršti nad nama.

Napadnite Keter i pašće, ali Jeciratski Malkut je još uvek tu ... sve dok ne dostignemo Azilutski Keter i Beskonačnu Svetlost, Prostor i Ništavilo.

Onda se povlačimo duž staze, boreći se kao zaštitnici; svakog trenutka po jedan grbavac ubija jednog vojnika; ali dok se povlačimo po jedan vojnik je uvek pored nas.

Sve do kraja. Kraja? Buda je obezbedio neograničen broj grbavaca; ali zašto ne može da bude neograničeno mnogo vojnika?

Kako god ovo bilo moguće ovo je poenta: grbavcu je potreban trenutak da ubije svog čoveka a što se više udaljavamo od naše baze, to mu više vremena treba. Možete pretvoriti u pepeo svet mašte jednog dečaka i razmrviti ga među prstima, ali pre nego što fizički univerzum obrnete oko čovekovih ušiju njemu će biti neophodno da svoje grbavce istrenira toliko dobro da i sami počnu užasno ličiti na vojnike. A pitanje koje je u stanju da prodrma svest Samadija moglo bi, zamišljam, da da veoma dobre izgleda jednom od Frederikovih grenadira.

Besmisleno je napasti mistika time što ćete ga pitati da li je sasvim siguran da je Samadi dobar za njegovo slabo zdravlje; ovo bi bilo isto kao kada bi ste zamolili lovca da bude pažljiv da ne bi slučajno povredio lisice.

Glavno pitanje, ono koje zaista ruši Samadi je toliko brilijantna Ideja da je ona mnogo veći ! od svih ostalih ! zajedno zbog celokupnog svog oblika.

A ime tog pitanja je Nibana.

Uzmite u razmatranje ovo pitanje duše.

Kada je gospodin Juda MekKebidž² upitao Čoveka na ulici zašto veruje u dušu, Čovek je mucajući rekao da su mu oduvek govorili da je to tako; prema tome MekKebidž nije imao nikakvih teškoća da mu biološkim putem dokaže da nema dušu, i svako je krenuo svojim putem sa smeškom na licu.

Ali MekKebidž je protraćen na filozofa čije verovanje u dušu počiva na introspekciji; nama treba čvršći metal, Hjum će nam poslužiti, verovatno.

Ali Hjum postaje savršeno beskoristan i prestrašen naspram hindu mistika, koji konstantno uživa u svom novootkrivenom Atmanu. Da bi se srušio *njegov* zamak potreban je Buda-top.

Sada su ideje MekKebidža trivijalne i tupe; Hjumove ideje su živahne i snažne; u njima se nalazi radost veća od radosti Čoveka na Ulici. Tako je i Budino shvatanje, Anata, raskošnije shvatanje od filozofskog ega koji nalikuje holandskim lutkama ili racionalnoj artiljeriji Hjuma.

Takođe nećemo li se razmahati u božanskoj ekstazi ovim oružijem koje je uništilo naše manje iluzorne univerzume, usput otkrivajući još jedan stvarni? Takođe nećemo li opaziti međuzavisnost Pitanja i Odgovora, neophodnu povezanost jednoga sa drugim, tako da (kao što je $0 \times \infty =$ beskonačno neodređeno) uništavamo apsolutizam ? ili ! njihovim smenjivanjem i balansom sve dok u našem nizu ? ! ? ! ? ! ? . . . ! ? ! ? . . . ne prestanemo da brinemo šta može dokazati konačni izraz, bilo koji izraz čiji se kvalitet ne može zanemariti u odnosu na prostranost niza? Nije li to niz geometriske progresije, sa pozitivnim faktorom i neizračunjivo prostranim?

U svetlu čitavog procesa zapažamo da ne postoji apsolutna vrednost u zamahu klatna, iako se njegova osovinu produžuje i njegova brzina usporava, a pri svakom njegovom pomeranju zamah postaje širi.

Ono što bi trebalo da nas zanima je razmatranje tačke o koju je okačeno, nepokretne sa visine stvari! Postavljeni smo u nepovoljan položaj za posmatranje ovoga, očajnički se držeći za teg klatna, iznurenog od našeg besmislenog njihanja napred - nazad u provaliju!

Moramo se uspeti uz osovinu da bi smo se uspeli do te tačke, ali sačekajte malo! Kako je samo naše poređenje postalo suptilno i nejasno! Možemo li da ikakvo pravo značenje prikačimo ovoj frazi? Sumnjam, videvši šta smo uzeli za granice zamaha. Istina, moguće je da je kraj zamaha uvek 360° tako da se ! - tačka i ? - tačka podudaraju; ali to nije isti slučaj kao kad uopšte nemate zamah, sve dok ne poistovetimo kinematiku sa statikom.

Šta treba učiniti? Kako izraziti ovakve misterije?

Da li stvari stoje tako da prava Staza Mudrih leži u različitoj ravni od napretka na stazi Znanja i Transa? Već smo se obavezali da Četvrtom Dimenzijom ilustrujemo (ako ne i objasnimo) prirodu Samadija.

---

² Džozef MekKejb - „racionalista“ ateistički pisac tog doba.

Ah, kažu adeпти, Samadi nije kraj već početak. Samadi se mora posmatrati kao normalno stanje svesti koje vam omogućava da započnete svoja istraživanja, baš kao što je buđenje stanje iz kog se izdižete u Samadi, san je stanje iz koga se izdižete u budjenje. I jedino iz Samadija - kontinuiranog transa prave vrste - možete se izdići kao na vrhovima prstiju i zagledati se kroz oblake u planine.

Naravno sad je veoma pristojno od strane adeptata da preuzmu svu tu nevolju nad nama i da se izraze tako lepo i jasno. Vidite, sve što treba da uradimo je da dostignemo Samadi i da se popnemo na vrhove prstiju. Samo to!

Ali opet su tu i drugi adeпти. Slušajte ga! Mali brate, kaže on, hajde da razmotrimo to dok se klatno njiše sve sporije i sporije, mora se na kraju zaustaviti, čim osovina postane beskrajno duga. Dobro! To onda uopšte nije klatno već Mahalingam - Mahalingam Šive (*Namo Shivaya namaha Aum*) koji je ono što sam ja od samog početka mislio da jeste; sve što moraš učiniti je da nastaviš da njišeš što snažnije - znam da je to zabacivanje udice! - i na kraju stigneš tamo. Zašto bi se zamario njihanjem? Prvo, zato što moraš, hteo to ti ili ne; drugo, zato što je tvoja pažnja na taj način skrenuta sa onih lumbalnih mišića o koje je udica veoma snažno pričvršćena; treće, jer je to, nakon svega, zaista sjajna igra; četvrto, zato što želiš da nastaviš, i sasvim malo napredovanje je bolje od mirovanja. Ova monotona igra je uistinu dobra vežba.

Istina, pitanje „Zašto postati Arahata?“ trebalo bi da predhodi pitanju „Kako postati Arahata?“ ali nepristrasan čovek će lako izbrisati prvo pitanje sa „Zašto da ne?“ - nije se baš lako rešiti ovog Kako. Zatim, sa stanovišta samog Arahata, možda ovo „Zašto sam postao Arahata?“ i „Kako sam postao Arahata?“ imaju samo jedno rešenje.

U svakom slučaju mi gubimo svoje vreme - smešni smo sa svojim Arahatima kao Herod Tetrarh sa svojim paunovima! Zbunjujemo Život sa pitanjem Zašto, a prvi odgovor je: sticanje Znanja i Razgovora Svetog Anđela Čuvara.

Da bi se dodalo značenje ovoj izjavi moramo steći to znanje i razgovor, a kada to učinimo možemo preći na sledeće Pitanje. Sada nema svrhe dovoditi ovo u sumnju.

„Ima siromaha ponosnih na novac što stoje na vratima krčme i grde goste“³

Pridajmo malo važnosti Prečistom Isturenih Laktova koji u kapeli Berbords grmi o tome da bogataši nemaju užitka u svom blagu.

Dobro onda. Nabavimo izdanje nazvano „Knjiga Svete Magije Abramelina Maga“, ili magijske spise o svetom prosvetljeniku Bogočoveku, Kapetanu Fuleru, i izvršimo u potpunosti njihova uputstva.

I samo kada uspemo, kada stavimo džinovski ! naspram našeg zdravog ? zapitaćemo se nakon svega nije li se kičma vojnika povila.

---

³ Liber LXV, IV:12

Načinimo prvi korak, zapevajmo:

„Ja ne tražim da vidim udaljenu stazu,
jedan korak je dovoljan“

Ali (nesumnjivo ćeš reći) ja ubijam tvoj ? drugim ? : zašto uopšte ispitivati život? Zašto ne ostati „irski gospodin sa časnim životom“ koji je zadovoljan sa svojim hendikepom, koji prezrivo gleda na karte i olovke? Nije li Budino podstrekivanje „sve je patnja“ malo bolje od nitkovskog cmizdrenja? Šta je mene briga za starost, bolest i smrt? Ja sam čovek i donekle Kelt što se toga tiče. Pljujem na vašeg cmizdravog hindu princa, koji je na prvom mestu kastriran razvratom a na drugom mestu asketizmom. Gospodine, vaš Gautama je slabi, prljavi i bedni nitkov!

Da, mislim da nemam odgovor na to. Ovaj iznenadni uvid u neku zdravu katastrofu može biti uzbudljiv zbog moje savršene privrženosti postignuću adeptstva - ali sigurno je postojala urođena sposobnost. Puki očaj i želja mogu malo učiniti; kako god ovaj prvi impuls straha je bio polazni grč; sama privlačnost staze bila je samo iskušenje. To je glupo kao kada me pitate „Zašto se bavite adeptstvom?“ ili kao da pitate Boga „Zašto praštate“ *C'est son métier*.

Nisam toliko naivan da pomišljam da će moja doktrina dopreti do ušiju sveta. Očekujem da će deset vekova od sad „imenovani Krolijanci“ biti pogubni i brojni kao sada „imenovani hrišćani“, jer (u ovom trenutku) nisam sposoban da osmislim ni jedan mehanizam kojim bi ih odstranio. Verovatno bi pre trebalo da im nađem nišu u hramu, baš kao što hinduizam obezbeđuje nešto slično za one koji su sposobni da razumeju Upanišade i za one čiji intelekt jedva može da shvati tantru. Ukratko, realnost religije se mora napustiti zbog privida, tako da religija može biti dovoljno univerzalna za nekolicinu onih koji su sposobni da njenu realnost ugnezde u svojim grudima, i da odgoje svoju prirodu na njenom zvezdanom mleku. Ali mi upozoravamo!

Moja poruka je onda dvostruka: masnom *buržuju* propovedam nezadovoljstvo; šokiram ga, zaprepašćujem ga, odsecam zemlju pod njegovim nogama, prevrćem ga naglavačke, dajem mu Hašiš i teram ga da trči do besvesti, bockam njegove guzove usijanim jezicima moje Sadističke uobrazilje - sve dok ne počne da se oseća neudobno.

Ali čoveku kome je već neprijatno koliko i svetom Lorensu na srebrnom roštilju, koji oseća da se Duh komeša u njemu, koji je osetljiv i bolećiv kao žena na prvo komešanje bebe u svojoj materici, njemu donosim blistavu viziju, miris i slavu, Razgovor i Znanje Svetog Anđela Čuvara. A ko je god dosegao ovu visinu postaviću mu sledeće pitanje, objavu dalje slave.

Moja je nesreća a ne greška što moram da isporučim ovu elementarnu poruku svetu:

„Čovek ima dva lica: jedno da ga pokazuje svetu,
a drugo da pokazuje ženi koju voli.“

Moramo oprostiti Brauningu njegovu bestidnu šalu, jer njegova istina je Naša istina! Ali sam si kriv ako si svet umesto voljen, i videćeš me onoliko koliko je Mojsije video boga!

Odvratno je kad se mora potrošiti život na bacanje prljavštine u lice britanske javnosti u nadi da će skidanjem te prljavštine sprati nadražujuću masnoću komercijalizma, slani rastvor tragova

licemernih suza, smrdljivi znoj morala, cureće sline svoje sentimentalnosti i religije. A oni je ne skidaju!...

Ali upotrebimo manje prijatnu metaforu, bič i kao što je jedan pesnik - školarac stalno pisao, loših rima kao Edvin Arnold, metra nepravilnog i dobrog kao kod Frensis Tomsona, dobre pameti i iskrene pokvarenosti kao Brauning!

Nema spasa, živeti se mora -
Tako...

Šta više, ovo je veoma loša rima.

I samo nakon kažnjavanja koje ubija, doći će šiba koja teši, ako mogu da pozajmim nekakvo smelo poređenje Abdul Hadžija iz Širaza i dvadesettrećeg psalma.

Pa, mnogo bih više voleo da provedem život držeći šibu; zamorno je i odvratno bičevati grubu stranu Britanaca koje, nakon svega, volim. "Gospod voli, kori i kažnjava svakog sina koga prihvatiti". Biće mi zaista drago ako nekolicina vas to preboli i dođe da sedne u taticino krilo!

Prvi korak je najteži; započni i ja ću uskoro srediti da se lav - grbavac i jednorog - vojnik bore za tvoju krunu. Oni će na kraju ležati zajedno jednako srećni, jednako iscrpljeni, dok će ta jedina i uzvišena kruna tvoja (brate!) svetleti u zamrznutoj praznini bezdana, i sa svojih dvanaest zvezda puniti tu usamljenost muzikom i pokretom koji su još tiši i nevidljiviji od njih; ti ćeš sedeti ustoličen na Nevidljivom, očiju uprtih u To što mi zovemo Ništavilo, zato što je iznad svega što se može doseći mišlju ili transom. Desna ruka tvoja stezaće azurni bič Svetlosti, leva ruka tvoja zgrabiće skerletni bič Smrti; telo tvoje biće opasano zmijom blještavijom od Sunca i njeno ime biće Večnost; usne tvoje izvijene u osmeh poput Meseca u nevidljivom poljupcu Nut, naše Zvezdane Gospe; naelektrisano meso ukočeno je očevidnom silom u pokret zatvoren nad samim sobom u kontrolisanom besu Njene ljubavi - šta više, izvan svih ovih predstava ti li si onaj (mali brate) koji je prešao od Mene, Sebe i Njega u Ono što nema Imena, niti Predstave...

Mali brate, daj mi ruku svoju, jer prvi korak je težak.